

1 [ger. ofenent ; p.p. ofès ;
 - ind. pres. 1 ofenc 3 ofen ;
 - subj. pres. ofengui ; etc. ;
 imperf. ofengues, etc.]

ofendre | v. tr. ferir, fer dany,
 esp. en sentit figurat. que ofensen la seva modestia.
Ofendre una cosa el bon gust. O-
fende els ulls una llum massa
intensa. Ofende l'orella un soroll.
 || Esp. ferir (algu) en la seva digni-
 tat, ultratjar. Amb les virtuts pa-
 raulas, serpites, raporta, l'heu ofen-
greument. No era la meua intenció
d'ofendre'l | pron. Sentir-se ferit
 en la seva dignitat, molestar-se
 fortament. S'ofen per no res | Ofen-
dre Déu, ultratjar-lo pecant.